

Color Land
ดินแดน
สีล้วน

อัจฉรา ประดิษฐ์
คำนิยม

กิตติพัฒน์ วิริยะ
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

Color Land
ดินแดน
สีสัน

อังฉรา ประดิษฐ์
คำนิยม

กิตติพัฒน์ วิริยช
เจียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

Color Land ดินแดนสีสิ้น

กิตติพัฒน์ วิริยะ เขียน
อัจฉรา ประดิษฐ์ คำนิยม
นันทวัน วาตะ ภาพปกและภาพประกอบ
ปิยมภรณ์ ศิริวงศ์พานิช บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2561

ราคา 175 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: กิตติพัฒน์ วิริยะ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

กิตติพัฒน์ วิริยะ.

Color Land ดินแดนสีสิ้น. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

136 หน้า.

1. วรรณกรรมเยาวชน. I. นันทวัน วาตะ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-3929-4

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ วาตรี ลังสกฤษ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาติ งามวัฒนาจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม พรกวิมล แสงสิทธิ์ วิริยะ ศรีชัยรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร พลอยพรรณ มากะผล • ผู้จัดการกองศิลป์ปรกรม กฤษดา เสงส์สง • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลป์ปรกรม สุนันต์ เพชรราว • ออกแบบปก พิมพ์พิชา ฤทธิธรรมรัตน์ • กราฟิก สุภาณี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตที่ โอเซียนฟิล์ม โทร. 0-2215-4760 พิมพ์ที่ กรีนไลฟ์ พรินติ้ง เฮ้าส์ โทร. 0-2892-1941

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษหนอมสลายตาปลอดสารพิษ ไม้ระคายเคือง
ผิวหนัง และพิมพ์ด้วยหมึกธรรมชาติจากถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อ
มนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดการปล่อย CO₂ เทียบเท่า
กับการปลูกต้นมะม่วง จำนวน 352 ต้น เป็นเวลา 1 ปี เพื่อชดเชยใน
การดูดซับ CO₂ ในอากาศ

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยาม

เมื่อตอนเป็นเด็ก ได้หัดวาดรูปเล่นสนุกกับสีชอล์ก สีเทียน สีไม้ สีน้ำ หรือสีชนิดอื่น เรารับรู้ว่ามีสีสันทันทีมากมาย ยิ่งถ้ามีสีเยอะๆ เอามาละเลงผสมกันยิ่งสนุก การได้ลองเล่นละเลงสีนั้นทำให้เราเรียนรู้ว่าควรควบคุมบังคับ หรือผสมสีอย่างไร จึงเหมาะสมสวยงาม แต่ถ้าเราไม่มีสีให้เลือกเล่นเลย นอกจากสีขาวกับสีดำ เราจะหัดควบคุมบังคับการผสมสี...หรืออีกนัยหนึ่งคือหัดควบคุมความต้องการและชีวิตของเรา...ได้อย่างไร

ผู้เขียนเรื่องนี้ตั้งคำถามว่าจะเป็นอย่างไรมื่อสีสันทันตัวมาควบคุมเรา โดยสร้างสังคมใหม่ในเรื่องคือรัฐที่รู้ว่า มีเงื่อนไขคือสีสันทันเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ เพราะสีสันทันกระตุ้นให้พลเมืองเกิดความต้องการมากมายจนไร้ระเบียบเกินควบคุม จึงอนุญาตให้มีแต่สีขาวกับดำเท่านั้น ชีวิตชาวเมืองที่ดำรงโดยไร้สีสันทันก็เหมือนชีวิตที่จำเจจืดชืด ไร้อิสระ ไร้อารมณ์ ไร้ความผูกพัน ไร้การลองผิดลองถูก มีเพียงหน้าที่อันพึงปฏิบัติเป็นภารกิจหลักของชีวิตโดยห้ามตั้งคำถาม มีความเชื่อชุดเดียวจากที่รัฐโฆษณาชวนเชื่อ มีแบบแผนการกระทำตามกรอบที่จำกัดให้ทำชัดเจน สิ่งใดนอกเหนือจากที่กำหนด สิ่งนั้นคือความผิดใหญ่หลวง ซึ่งขัดกับธรรมชาติของมนุษย์ที่มีอารมณ์ความต้องการหลากหลาย อันเป็น "สีสันทันของชีวิต" หรือ "Color of Life"

คนที่สายตาสถาสามารถรับรู้ได้ทุกสรรพสี หมายถึงไม่มีขอบเขตจำกัดของการรับรู้ แต่ถ้าใครสายตาสถาปกติแต่ถูกบังคับให้จำกัดการรับรู้แค่สีสันทันเพียงสองสีก็สะท้อนข้อจำกัดมากมายของการดำรงชีวิตในสังคมนั้น ผู้เขียนเปรียบสีสันทันเป็นเสรีภาพ เป็นอารมณ์ความรู้สึกความต้องการทุกชนิดที่ไม่ถูกระงับกักขัง เป็นความเชื่ออิสระที่ไร้คนชักจูง ดังนั้นในดินแดนสีสันทันฝ่ายตรงข้ามกับรัฐที่รันของมาวินจึงน่าอยู่กว่ามาก เพราะผู้คนมีเสียงหัวเราะ มีชีวิตชีวา และมีความสุข

คณะกรรมการชอบที่ผู้เขียนยกเอาเรื่องสีสันทันอันเป็นประเด็นเล็กๆ เราคุ้นเคยจนเห็นเป็นสิ่งธรรมดา ไม่เคยคิดถึงวันที่ไม่มีมัน มาสร้างเป็นความขัดแย้ง

ใหญ่โตของเรื่อง ที่กระทบการใช้ชีวิตถึงขั้นทำลายความมั่นคงของรัฐ ชอบที่เอาเรื่องการตั้งคำถาม ช่างสงสัยต่อทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวมาเป็นข้อเด่นของมาวิน ตัวละครเอก เรื่องทั้งเรื่องเกิดจากเขาตั้งคำถามต่อสิ่งที่เป็นอยู่ เพราะรับข้อมูลกรอกหูกรอกตาอยู่ประจำวัน ว่าจะเป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากนั้นได้ไหม และกล้าเดินสวนทางปฏิกษิตความเชื่อที่ครอบงำคนทั้งสังคมไปสู่สิ่งที่ตัวเองเชื่อมั่น ตัวละครนี้จึงมีพลังดึงดูดให้ติดตามเหนือกว่าตัวละครอื่น

ตลอดเรื่องเล่าผ่านมุมมองของมาวิน เอาปมเล็กๆ จากความขัดแย้งเดียวเรื่องความไร้สำนึก ขยายไปสู่ความขัดแย้งอื่นตามมามากมาย ทำให้ได้แก่นเรื่องลึกซึ้งมีเสน่ห์ เสียดสำรบบการปกครองโดยรัฐที่ล้างสมองประชาชนให้หัวอ่อนว่าง่าย และเสียดสำรบบเลี้ยงดูเด็กและเยาวชน ว่าที่เหมาะสมคืออย่างไร บอกให้เด็กเชื่อโดยไม่ต้องคิดนั้นถูกแล้วหรือ ในสังคมที่ทุกคนเชื่อแต่ผู้นำ ทำทุกอย่างเพื่อผู้นำ พ่อแม่ยินดีจับผิดและลงโทษลูกของตน เพื่อนยินดีจับผิดเพื่อน เพื่อผดุงรักษำอำนำจรัฐไว้ แสดงให้เห็นพลังของความเชื่อว่ามีมากแค่ไหน จนทำลายสำโยความผูกพันของครอบครัวและมีตรได้ การดำเนินเรื่องยังรวดเร็ว นำติดตาม เดาเรื่องไม่ค่อยได้ว่าจะเกิดอะไรต่อไป เรื่องจึงดึงดูดให้อ่านจนมองข้ามการสำรบบตัวละครประกอบที่อาจจะยังขาดมิติไปบ้าง การวางโครงเรื่องยังไม่ค่อยรัดกุมนัก และข้อจำกัดด้านการใช้ภาษาของผู้แต่งได้มาก

เรื่องนี้อาจชวนให้เด็กผู้อ่านตั้งคำถามว่า ถ้าอยู่โดยไม่เคยตั้งคำถามต่อสิ่งใด ใช้ชีวิตตามที่คนอื่นบอก เชื่อตามที่คนอื่นสอน คิดตามที่คนอื่นสั่ง ถือเป็นชีวิตที่น่าพอใจแล้วหรือ เราเคยสงสัยอะไรบ้างไหม ในสังคมที่มีทั้งความจริง ความลวงรายล้อม กลัุมรม และรุกเร้าเราตลอดเวลา เราควรเชื่อทันทีโดยไม่จุกคิดก่อน หรือควรตั้งคำถามก่อนที่จะเลือกเชื่อ เพื่อไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของข้อมูล เพื่อจะได้ให้เราเป็นคนทีควบคุมสำนึก ไม่ใช่ให้สำนึกผันตัวมาควบคุมเรา

อัจฉรา ประดิษฐ์

ตัวแทนคณะกรรมการตัดสินการประกวดวรรณกรรม

รางวัล "แว่นแก้ว" ครั้งที่ 13

คำนำสำนักพิมพ์

ในยุคที่โลกเปิดกว้าง ดูเหมือนจะไม่มีสิ่งใดหรือใครสามารถปิดกั้นและขีดเส้นตีกรอบความคิดของคนเราได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนที่ผู้นำตั้งข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ขึ้นมาควบคุมผู้คนในสังคม เพื่อให้ดินแดนนั้นมีความมั่นคง เป็นระเบียบเรียบร้อย ผู้คนอยู่อย่างเท่าเทียมกันและมีความสุข

ทว่านี่เป็นความคิดสุดโต่งที่ผิดโดยสิ้นเชิง การปิดหูปิดตาประชาชนไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับโลกที่เปิดกว้าง การแก้ปัญหาด้วยการตัดปัญหาไม่สามารถขจัดต้นตอของปัญหาได้อย่างถาวร เพราะสุดท้ายแล้วความวุ่นวายจะกลับมาอาจหนักหนาสาหัสกว่าเดิม และที่สำคัญคือทำให้ความมั่นคงและความสุขยิ่งถอยห่างออกไป

ความคิดของท่านผู้นำรัฐที่รับนโยบายเล่มนี้ก็เช่นเดียวกัน เขาพยายามปิดหูปิดตาผู้คนในสังคมโดยหลงลืมข้อเท็จจริงที่ว่า "ความสงสัยใคร่รู้ของมนุษย์นั้นไม่มีขอบเขตและไม่มีที่สิ้นสุด" แม้จะทำทุกวิถีทาง แต่ไม่อาจปิดหัวใจและความคิดของประชาชนได้

กิตติพัฒน์ วิริยะ ผู้เขียนเรื่อง **Color Land ดินแดนสีสัน** ซึ่งได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชน ในโครงการประกวดวรรณกรรมรางวัลแว่นแก้ว ครั้งที่ 13 ปี 2559 ชวนให้ผู้อ่านขบคิดเกี่ยวกับหนทางแก้ปัญหาความขัดแย้งในสังคม และตระหนักถึงความสำคัญของเสรีภาพและความหลากหลาย ด้วยว่าโลกนี้มีได้มีเพียงสีขาวและดำ หากแต่มีสีสันคละเคล้าปะปน ร่วมกันสร้างโลกให้น่าอยู่

นานมีบุ๊คส์

คำนำผู้เขียน

ก่อนเริ่มเขียนเรื่องนี้ ผมใช้ชีวิตตามปกติทุกอย่าง มันอาจจะดูไม่มีอะไร
จนกระทั่งผมค้นพบว่าหลายสิ่งหลายอย่างของคนเราถูกจำกัด ซึ่งบางอย่างถูก
จำกัดมากเกินไปกว่าที่คิด กรอบที่ถูกตีไว้มีทั้งผลดีและผลเสีย การไม่มีกรอบก็มี
ทั้งผลดีและผลเสียเช่นกัน ดังที่ลัทธิเต๋าได้บอกกล่าวถึงธรรมชาติบนโลกนี้ไว้ว่า
มีหยินก็มีหยาง มีบวกก็ต้องมีลบ มีชาก็ต้องมีดำ จนก่อเกิดความคิดบางอย่าง
เป็นแรงผลักดันให้ผมเขียนนวนิยายเรื่องนี้

ผมหวังว่างานเขียนของผมจะมีประโยชน์และสร้างความบันเทิงให้ผู้อ่าน
ได้เป็นอย่างดี

กิตติพัฒน์ วิริยะ

.....

แสงอาทิตย์ส่องผ่านหน้าต่างเป็นเส้นสีอนนาฬิกาปลุกให้เขาตื่นขึ้น
ทุกๆ วัน

มาวินถือว่าเป็นสิ่งที่ช่วยฝึกนิสัยการเตรียมตัวไปโรงเรียนตอนเช้า เพียง
ของเขาดังหน้าต่างกระจกบานใหญ่และมีเพียงผ้ามางกันแสงเข้ามาในยาม
บ่าย ตอนนี้เขาอายุสิบแปดปีและต้องเตรียมตัวสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย
ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ได้ครุ่นเขารอคอย แต่มาวินไม่ได้สนใจเรื่องการสอบนัก เพราะ
เขามั่นใจว่าการตั้งใจเรียนมาตลอดจะไม่ทำให้เขาพลาดการเข้าเรียนต่อใน
มหาวิทยาลัยของรัฐ เขาจึงไม่จำเป็นต้องนั่งท่องหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตาย

สิ่งหนึ่งที่มาวินสงสัยแต่ไม่มีในตำราเรียนและไม่มีคำตอบคือ *พระอาทิตย์*
ที่ให้ความร้อนขนาดนี้เป็นสีชาวดำจริงหรือ เขาเริ่มสงสัยเรื่องนี้มาตั้งแต่อายุ
สิบห้าปี ขณะนั้นเป็นฤดูร้อน มาวินนั่งอยู่ในห้องเรียนที่อบอ้าว ไม่มีพัดลม
ระบายอากาศ ทุกคนเห่จ้อออกรวมถึงครูผู้สอนซึ่งกำลังกล่าวว่า "ชาวดำคือ
ความมั่นคงของรัฐ" และนักเรียนทุกคนจะพูดต่อว่า "เพื่อความสุขแก่มวลชน"
ปากของเขาพูดตอบเหมือนคนอื่น แต่สายตากลับมองไปทางหน้าต่างจนถูกครู
เรียกและทำโทษโดยให้ไปยืนอยู่หน้าห้องด้วยสาเหตุ *เพิกเฉยต่อคำสอน* เขา

แปลกใจว่าตนเองเพิกเฉยอย่างไร เขาแค่สงสัยว่าพระอาทิตย์มีหน้าตาอย่างไรเท่านั้น และนับตั้งแต่วันนั้นมาความสงสัยของเขาก็เกิดขึ้น

มาวินลุกจากเตียงและเดินไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ เขาหยิบยาสีฟันและบีบออกมา มันเป็นสีขาว บางหลอดก็เป็นสีเทาอ่อน ทุกสิ่งล้วนเป็นสีขาวดำนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มาวินตั้งคำถามกับตัวเอง เขามักตั้งคำถามแบบนี้ก่อนอาบน้ำทุกครั้ง จากนั้นจึงอาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย สวมเครื่องแบบนักเรียนของรัฐแล้วเดินลงมายังโต๊ะอาหารชั้นล่าง มีเสิร์ฟพ่อของเขาคือเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงประจำหน่วยประชาสัมพันธ์ของรัฐนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะ และอัญญา แม่ของเขาซึ่งทำหน้าที่แม่บ้านกำลังเตรียมอาหารเช้าในครัว มาวินเข้านั่งประจำและเปิดโทรทัศน์ดูข่าวเหมือนทุกวัน

ภาพจากจอโทรทัศน์เป็นภาพยนตร์สรรเสริญรัฐซึ่งจะฉายทุกวันทุกช่วงเวลาเจ็ดโมงเช้า ภาพยนตร์สรรเสริญของแต่ละช่องจะมีเนื้อเรื่องแตกต่างกันไป แต่ใจความสำคัญที่เหมือนกันคือสรรเสริญรัฐ

ขาวดำคือความมั่นคงของรัฐ เพื่อความสุขแก่มวลชน

เสียงนักแสดงประกาศคำขวัญของรัฐดังเสียงจนพ่อของเขาวางหนังสือพิมพ์และหันมาบอกว่า

"เบาเสียงหน่อยลูก เสียงดังเกินไป" จากนั้นเสรีก็ยกหนังสือพิมพ์ขึ้นอ่านต่อ

มาวินพยักหน้ารับแล้วหยิบรีโมตกดลดเสียง "ขอโทษครับพ่อ"

อัญญาเดินมาที่โต๊ะพร้อมข้าวต้มร้อน ๆ จำนวนสามชามบนถาดและวางลงบนโต๊ะอย่างบรรจง รอยยิ้มของเธอแสดงถึงความสุขที่ได้ทำอาหารเช้าให้ครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นลูกชายเติบโต มีวินัยและมารยาทมากขึ้น

เสรีวางหนังสือพิมพ์ลง ทั้งสามคนกินข้าวต้มอย่างพร้อมเพรียง เสรีพำสอนเรื่องมารยาทอันเคร่งครัดระหว่างอาหารเช้าซึ่งทุกคนปฏิบัติตามอย่างดี

แต่เสรีมักจะลืมตัว ถามลูกชายระหว่างกินอาหารเช้าเสมอ วันนี้ก็เช่นกัน

"ที่โรงเรียนเป็นไงบ้างลูก"

มาวินกินข้าวต้มลงไปอย่างปกติ เมื่อไม่มีอะไรในปากแล้วจึงตอบ

"โอเคดีครับ ทุกคนตั้งใจเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยปีหน้ากันดี"

เสรีกินข้าวต้มคำสุดท้าย เขาวางช้อนลงในชาม ต่อม่น้ำตามจนหมดแก้ว แล้วกล่าว

"ดีมาก พ่อดีใจที่ลูกใส่ใจการศึกษา ปีหน้าเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ตั้งใจทำให้ดี ทำเพื่อรัฐที่ริน"

มาวินกินข้าวต้มคำสุดท้ายแล้วต่อม่น้ำตามจนหมดแก้ว

"वादาคือความมั่นคงของรัฐ"

เสรีและอรัญญายกมือขวาขึ้น "เพื่อความสุขแก่มวลชน"

มาวินยิ้มให้พ่อกับแม่ แต่เขามีข้อสงสัยบางอย่างจึงถามขึ้นว่า

"สีส้มคืออะไรครับพ่อ"

คำถามนี้ทำให้เสรีเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย "สีส้มคือภัยใจลูก ไม่น่าถามพ่อแบบนี้นะ ที่โรงเรียนน่าจะสอนเรื่องนี้แล้ว สีส้มเป็นภัยและเป็นอันตรายต่อรัฐที่รินมาก"

มาวินนั่งเงียบไม่พูดอะไร นั่งฟังพ่อพูดประโยคเดิม ๆ ที่เขาได้ยินบ่อย ๆ ในห้องเรียน แต่สิ่งที่เขาต้องการรู้คือ *สีส้มคืออะไร* แม้กระทั่งครูที่โรงเรียนก็ยังให้คำตอบไม่ได้ เขาจึงตัดสินใจไม่ถามต่อเพราะจะยิ่งทำให้พ่อโมโห

อรัญญาลุกขึ้นเก็บชามข้าวต้ม "ได้เวลาแล้ว ลูกต้องไปโรงเรียนแล้วนะ"

เมื่อเก็บเสร็จแล้ว เธอยกเข้าไปในครัวเพื่อทำความสะอาด มาวินลุกขึ้นยืน คิวักกระเป๋าสั้นสะพายหลังแล้วกล่าวลาพ่อแม่ จากนั้นออกจากบ้านเพื่อเดินไปรอขึ้นรถโรงเรียนที่ท่ารถหน้าหมู่บ้าน

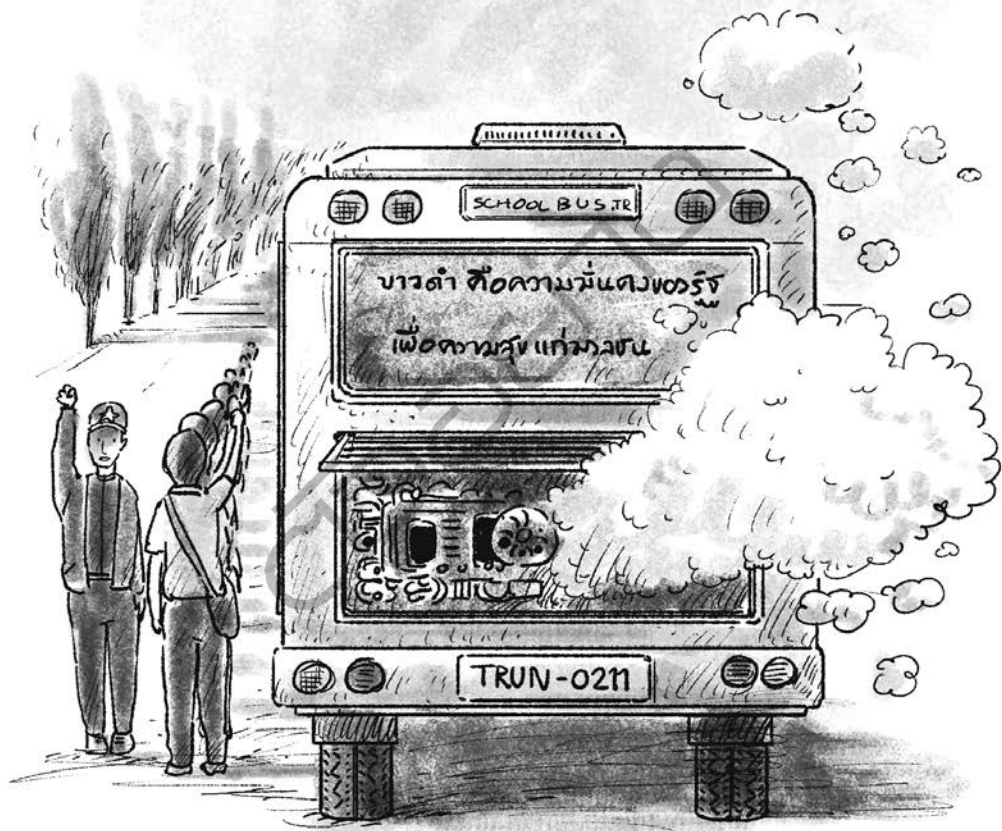
มาวินนึกถึงข้าวต้มสีขาวยุ่ยที่มีเนื้อสัตว์และผักชีในชาม มันเป็นสีขาวยุ่ยทั้งหมด เขาอยากถามพ่อกับแม่มากกว่ามันคืออะไร แต่ไม่ถามเพราะเชื่อว่าทั้งสองคนคงตอบไม่ได้ ตอนนี้อมาวินรู้ว่าก่อนกล่ม ๆ ไม่ใช่เนื้อสัตว์ เขาคิดว่ามันเป็นก้อนโปรตีนที่ทำมาจากพืช เขารู้เพราะกินผักชีและผักใบเล็กมาหลายปี

จนรัฐสภาตีฝักที่ซ่อนอยู่ในก้อนเนื้อซึ่งเคี้ยวแล้วรู้สึกว่ามีแป้งกระทลัน แต่ไม่มั่นใจว่ามันคือโปรตีนก้อนหรือไม่เพราะมองไม่เห็นสีของมัน เขาหวังว่าคำถามนี้จะได้คำตอบในเร็ววัน

มาวินเดินมาถึงท่ารถที่มีนักเรียนจำนวนมากยืนรออยู่ เศษดินเศษทรายเกาะอยู่ตามขอบถนนเล็กน้อย วันไหนฝนตกถือเป็นวันโชคร้ายสำหรับบางคน เพราะต้องสวมรองเท้าแตะคราบดินไปโรงเรียน รถประจำทางขนาดหกล้อด้านข้างรถมีตัวอักษรว่า *รถโรงเรียนรัฐที่รัน* ท้ายรถมีตัวอักษรคำขวัญรัฐ *ชาวดำคือความมั่นคงของรัฐ เพื่อความสุขแก่มวลชน* และแน่นอนว่าเป็นรถสีขาวดำ นักเรียนทุกคนต้องหัดขึ้นรถโรงเรียนเองตั้งแต่อายุน้อยโดยไม่มีคนในครอบครัวมาส่ง มาวินจำความได้ว่าพ่อจะขับรถไปส่งที่โรงเรียนทุกเช้าก่อนไปทำงาน พ่อเขาอายุเจ็ดขวบก็เริ่มขึ้นรถโรงเรียนเอง เสรีให้เหตุผลว่า "มันเป็นกฎหมายและลูกต้องทำตาม" ครั้งแรกเขารู้สึกแว้งคว้างเพราะไม่คุ้นเคยแต่นานไปก็ปรับตัวได้

เด็กนักเรียนทยอยขึ้นรถโรงเรียนอย่างเป็นระเบียบโดยมีเจ้าหน้าที่บนรถคอยควบคุม เมื่อคนเต็มรถเจ้าหน้าที่ก็สั่งให้เปิดประตูและออกรถ แต่วันนี้ดูเหมือนรถโรงเรียนจะไม่เป็นใจเท่าไรนัก ทันทีที่รถเคลื่อนตัวเครื่องยนต์ก็ดับและมีเสียงดัง *ปัง!* ออกจากท่อไอเสียแล้วควันดำก็พวยพุ่งตามมา มาวินรู้ทันทีว่ารถพัง เขาจำได้ว่ารถคันนี้ถูกใช้งานมานานและไม่เคยเปลี่ยนคันเลย ครูหนึ่งเจ้าหน้าที่บนรถก็เปิดประตูและเดินลงไปพร้อมคนขับรถ เจ้าหน้าที่เป็นชายร่างผอมสวมหมวกแก๊ปมีตราสัญลักษณ์รัฐที่รันอยู่บนหมวก เดินไปที่ท้ายรถพร้อมคนขับ ทันทีที่เปิดฝาท้ายออก กลุ่มควันจำนวนมากพวยพุ่งออกมาประมาณหนึ่งนาทีก่อนกลุ่มควันจึงจางลง ปรางค์ให้เห็นภาพเครื่องยนต์ที่เลอะไปด้วยคราบดำ มีรอยแตกบนเครื่องยนต์และมีน้ำมันสีดำไหลเยิ้ม เมื่อเจ้าหน้าที่เห็นก็สั่งให้นักเรียนทั้งหมดที่อยู่บนรถเดินลงมา เด็กนักเรียนลงมายืนเรียงแถวเป็นระเบียบบนทางเท้า เจ้าหน้าที่เดินไปยังหัวแถวแล้วกล่าว

"นักเรียนของรัฐที่รันทุกคน วันนี้เราประสบปัญหาารถโรงเรียนเสียทำให้โดยสารไม่ได้ ดังนั้นวันนี้เราจะต้องแสดงศักยภาพของชาวรัฐที่รันให้ท่านผู้ว่า

และชาวโลกได้เห็นว่าเป็นเด็กในรัฐที่รับสามารถเดินเท้าไปโรงเรียน"

เสียงฮึกเหิมของเจ้าหน้าที่ทำให้เด็กทุกคนยืนเรียงแถวเป็นระเบียบมากขึ้นรวมถึงมาวินที่อยู่ท้ายแถว เมื่อเจ้าหน้าที่เห็นเด็กทุกคนยืนเป็นระเบียบตามที่ต้องการแล้วก็ชูมือขวาขึ้นและตะโกน

"वाद้าคือความมั่นคงของรัฐ!"

เด็กนักเรียนทุกคนชูมือขึ้นและกล่าวอย่างพร้อมเพรียงกัน

"เพื่อความสุขแก่มวลชน!"

เจ้าหน้าที่หันหลังกลายเป็นหัวแถว "นักเรียนทั้งหมดตามข้าพเจ้ามา!"

นักเรียนทุกคนเดินเรียงแถวตามหลังเจ้าหน้าที่อย่างเป็นทางการเป็นระเบียบ มาวินอยู่ท้ายแถวสังเกตเห็นคนขับรถยื่นกุ่มหน้าผากด้วยอาการเศร้าโศกที่รลเสียวราวกับว่าตนเองทำให้หลายคนผิดหวัง มาวินรู้จากพ่อซึ่งทำงานในหน่วยงานประชาสัมพันธ์ของรัฐที่รับว่า ผู้ที่ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงถือว่าบกพร่องต่อหน้าที่ จะต้องถูกลงโทษ *หวังว่าเขาจะไม่ถูกลงโทษนะ*

การเดินทางจากท่ารถไปโรงเรียนทำให้เวลายืดออกไปอีกประมาณสามสิบถึงสี่สิบห้านาที โชคดีที่ช่วงนี้เป็นฤดูหนาวของรัฐ อากาศไม่ร้อนมากและเป็นโอกาสอันดีที่มาวินจะได้ใกล้ชิดเจนนจิรา เด็กสาวที่เขาแอบชอบมาตั้งแต่เรียนชั้นประถม แต่ไม่เคยมีโอกาสเข้าใกล้เธอสักครั้ง วันนี้เป็นครั้งแรก และเจนนจิราอยู่ห่างจากเขาเพียงเมตรเดียวเท่านั้น

การเดินทางไปโรงเรียนไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่

ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไรเพราะรถโรงเรียนทุกคันล้วนเป็นของรัฐและมักประสบปัญหาลึกลับหรือ ต้องซ่อมแซมอยู่บ่อยๆ นักเรียนที่ประสบปัญหานี้ต้องเดินตามเจ้าหน้าที่ไปโรงเรียนทุกครั้ง

"นักเรียนทุกคน แถวตรง!"

มาวินไม่สามารถดูนาฬิกาข้อมือเพราะทุกคนยื่นแถวตรง ไม่มีผู้ใดขยับตัว เขาจึงคาดคะเนว่าการเดินครั้งนี้ใช้เวลาประมาณสี่สิบนาที

แม้อากาศเย็นแต่ก็ทำให้นักเรียนบางคนเหน้อยหอบ เด็กผู้ชายร่างท้วมที่ยืนอยู่ข้างหน้าหายใจหอบแรงผิดปกติ มาวินสังเกตเห็นและรู้ทันทีว่าเด็กชายต้องป่วยแน่นอน จึงจ้องมองไม่ละสายตา เพียงครูเดียวเด็กชายร่างท้วมก็หมดสติล้มลง มาวินรีบโน้มตัวเข้าไปประคองร่างเขาโดยสัญชาตญาณเพื่อไม่ให้ล้มหัวกระแทกพื้น แม้ตอนนี้มาวินจะกลายเป็นคนโดดเด่นในแถว แต่กลับไม่มีใครหันมามองเขาแม้แต่คนเดียว

ขณะที่มาวินประคองร่างเด็กชาย เจ้าหน้าที่ผู้นำแถวก็เดินมาหาเขาช้าๆ สายตามองมาอย่างเคร่งขรึม มาวินรู้ตัวทันทีว่าเขาฝ่าฝืนกฎระเบียบเขาชวน

"เด็กนักเรียนรายงานชื่อเดี๋ยวนี้!" เจ้าหน้าที่ตะโกนเสียงดังฟังชัด

"ผ...ผ...ผไม่รู้ชื่อเขาคرب" มาวินพยายามจะพูดต่อแต่เจ้าหน้าที่ขัดขึ้นเสียงก่อน

"ฉันไม่ได้ถามชื่อเขา ฉันถามชื่อนาย กรุณายืนตรงแล้วรายงานชื่อก่อนที่ฉันจะรู้ชื่อของนาย"

มาวินพยายามจะอธิบายให้เจ้าหน้าที่ที่ทราบว่าเป็นเด็กชายคนนี้ป่วย หายใจหอบและควรพบหมอ แต่ดูเหมือนเจ้าหน้าที่ไม่สนใจและเดินเข้ามาจับตัวเขาให้ยืนตรง ร่างของเด็กชายที่หมดสติร่วงลงไปกองกับพื้น เจ้าหน้าที่ตบแขนมาวินให้ยืนนิ่งๆ จากนั้นหยิบเครื่องสแกนมาวนตาประจำตัวขึ้นมาจ่อตาของมาวินเพียงครู่เดียวข้อมูลทั้งหมดก็แสดงออกมา

"นักเรียนแห่งรัฐที่รหัสหมายเลขหนึ่งแปดสี่สองห้าเก้าเจ็ดห้า มาวิน อีรวัดน์ อายุสิบแปดปี ประจำชั้นมัธยมหก"

เจ้าหน้าที่เก็บเครื่องสแกนมาวนตาห้อยไว้กับกางเกงแล้วกล่าว "มาวิน เธอฝ่าฝืนกฎระเบียบเยาวชนชนแห่งรัฐที่รันด้วยการเข้าช่วยเหลือเด็กป่วยโดยไม่ได้รับอนุญาต และเธอยังฝ่าฝืนกฎระเบียบพื้นฐานเยาวชนชนด้วยการได้เลี้ยงผู้สูงวัยกว่าโดยไม่ได้รับอนุญาต หลังพิธีเคารพสาธารณรัฐตอนเช้า กรุณาไปรายงานตัวที่ห้องปกครองทันที"

มาวินไม่พูดอะไร ยืนนิ่งเงิบมองเจ้าหน้าที่เดินไปสแกนมาวนตาของเด็กชายที่นอนหายใจหอบ เพียงครู่เดียวเด็กชายก็ได้สติและลุกขึ้นยืนโซเซ เขาพยายามยื่นให้ตรงมากขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่สแกนมาวนตาได้สะดวก พร้อมกับรับฟังข้อกล่าวหาทั้งหมด

"เด็กชายวิทยา ชัยแสง อายุสิบสี่ปี ประจำชั้นมัธยมสอง ฝ่าฝืนกฎระเบียบเยาวชนแห่งรัฐที่รัน"

คำพูดของเจ้าหน้าที่ไม่แตกต่างจากที่พูดกับมาวินแม้แต่น้อย การช่วยเหลือคนเป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบเยาวชนอย่างใดก็ตาม มาวินได้แต่คิดและเก็บความสงสัยไว้ในใจ

เสียงเจ้าหน้าที่ดังขึ้นว่าให้เดินเรียงแถวเข้าโรงเรียน ทันใดนั้นมาวินก็

นึกสงสัยทันทีว่าเขาใช้เวลาเดินจากท่ารถมาโรงเรียนกี่นาที เขายกนาฬิกาข้อมือที่เป็นของขวัญวันเกิดจากพ่อขึ้นมาดู *สี่สิบนาทีเป๊ะ!*

นักเรียนทุกคนเดินเรียงแถวเข้าไปยืนตรงอยู่ที่ลานหน้าอาคารเรียน สิ่งที่ดูโดดเด่นสะดุดตาทุกคนเมื่อเดินเข้าไปคือเสาธงขนาดใหญ่และผืนธงก็มีขนาดใหญ่ไม่แพ้กัน แต่มาวินคิดต่างจากคนอื่นตรงที่เขาสงสัยว่า *ธงนั้นสีอะไรกันแน่* แต่มองอย่างไรมันก็ยังคงเป็นสีขาวดำอยู่นั่นเอง ธงทำจากผ้าใบ ไม่มีลวดลายอะไร มีแต่สัญลักษณ์รูปดาวอยู่ตรงกลาง ตั้งแต่จำความได้จนอายุสิบแปดปี มาวินรู้สึกที่ดาวดวงนี้สวยงามดี ทันทีที่เสียงระฆังจากคอมพิวเตอร์ดังขึ้น มาวินรู้ว่าเพลงชาติของรั้วที่รันกำลังจะเริ่ม ดนตรีบรรเลงซึก ๆ เพื่อส่งเข้าสู่ท่อนเนื้อร้องซึ่งเขาจำได้ดีเสมือนเป็นกลอนประจำใจ

*แสงอรุณจงฉายเหนือรัฐ และพลังจงมีแก่ชาวประชา
ท่านผู้นำเจตจำนงที่มีแต่รัฐ พันธะไว้ด้วยสัจจะของมวลประชา
สี่ปสานเพื่อความก้าวหน้า ด้วยพลังของรัฐที่รัน*

ดนตรีบรรเลงต่อจนจบ จากนั้นผู้อำนวยการโรงเรียนก็กล่าวสุนทรพจน์ สดุดีท่านผู้นำซึ่งใช้เวลาประมาณสิบนาที นักเรียนทุกคนยืนฟังด้วยความซาบซึ้งใจ บางคนร้องไห้ออกมาด้วยความยินดีที่ได้ยินคำสดุดีท่านผู้นำ เป็นอีกครั้งที่ มาวินสงสัยว่าทำไมทุกคนจึงซาบซึ้งผลงานของท่านผู้นำขนาดนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่มีนักเรียนคนไหนเคยเห็นผลงานแบบโปสเตอร์จนสัมผัสได้เลยสักคน ทุกคนรวมถึงตัวเขาได้แต่ฟังและชมผ่านทางโทรทัศน์เท่านั้น

"ชาวคำคือความมั่นคงของรัฐ เพื่อความสุขแก่มวลชน"

เสียงผู้อำนวยการกล่าวทันทีหลังจากประกาศสดุดีผู้นำเสร็จเรียบร้อย นักเรียนทุกคนยกมือขวาขึ้นและกล่าวตามเสียงดังอย่างพร้อมเพรียง จากนั้นจึงแยกย้ายกันไปเข้าห้องเรียน แต่มาวินกับเด็กชายวิทยาต้องเดินไปรายงานตัวที่ห้องปกครองก่อน

มาวินเดินตามหลังวิทยาซึ่งเขาไม่เคยรู้จักมาก่อนแต่ได้ช่วยประครองร่าง

ไม่ให้ศีรษะกระแทกพื้นปูน มาวินจ้องมองเด็กชายด้วยความรู้สึกผิดที่ทำให้ต้องเสียเวลาเข้าห้องปกครองพร้อมเขาทั้งที่เด็กชายไม่ได้ทำอะไรผิด หรืออาจมีความผิดที่เขาคาดไม่ถึง ดังนั้นเพื่อความสบายใจ มาวินจึงเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปใกล้เพื่อจะได้พูดคุยให้ผ่อนคลายและหวังว่าจะได้สนิทสนมกันมากขึ้น

"อย่ามาใกล้ฉัน!" วิทยาหันมาตะคอกใส่ ราวกับรู้ความคิดของมาวิน "เพราะฉัน นายจึงต้องถูกให้รายงานตัวที่ห้องปกครอง"

มาวินเริ่มคิดว่าวิทยาคงเป็นบ้าไปแล้ว เขาแค่ช่วยไม่ให้วิทยาต้องหัวกระแทกพื้นปูนเท่านั้น

"เดี๋ยว! ฉันแค่ช่วย..."

"ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ฉันขอแค่นายอย่ามาใกล้ฉัน!"

มาวินชะลอฝีเท้าและเดินตามหลังเด็กชายร่างท้วมไป ความข้องใจสงสัยของเขาเพิ่มมากขึ้น ยิ่งกว่าการหาคำตอบว่าทำไมโลกนี้มีเพียงสี่ขวด้าเสียอีก ครู่หนึ่งทั้งสองคนก็เดินมาถึงห้องปกครอง วิทยาเปิดประตูเดินเข้าไป มาวินเดินตามและปิดประตู ทั้งสองคนเดินไปยืนข้างหน้าอาจารย์ประจำฝ่ายปกครอง ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน มีกระดาษเอกสารจำนวนหนึ่งกองอยู่และมีคอมพิวเตอร์ตั้งข้างๆ ภายในห้องตกแต่งด้วยต้นไม้ปลอมและมีรูปดาวซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของรัฐที่รันไสกรอบแขวนอยู่ด้านหลังเหนือศีรษะ ดูเหมือนอาจารย์จะมึนงงมาก เพราะมาวินเรียนที่นี้เกือบหกปีแล้วแต่กลับไม่คุ้นหน้าอาจารย์เลย เขารู้ชื่ออาจารย์จากป้ายที่ตั้งอยู่บนโต๊ะซึ่งพิมพ์ไว้ว่า "ศักดิ์สิทธิ์ เสถีกุล" ครูหนึ่งอาจารย์ก็ละสายตาจากเอกสารแล้วหันมามองเด็กนักเรียนทั้งสองคน

"สวัสดิ์ครับอาจารย์ศักดิ์สิทธิ์ เสถีกุล"

เสียงดังฟังชัดของมาวินและวิทยาประสานออกมาอย่างพร้อมเพรียง เป็นเพราะเด็กนักเรียนทุกคนถูกฝึกให้เรียนรู้มารยาทเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ด้วยการทำความเคารพก่อนและพูดด้วยเสียงดังฟังชัด

"สวัสดิ์ดีนักเรียนทั้งสอง ยืนตามสบาย"

อิริยาบถของมาวินและวิทยาผ่อนคลายลงในการทำยืน ศักดิ์สิทธิ์เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเขาและเริ่มกล่าว

รัฐทีริน...ดินแดนที่ผู้นำบอกผู้คนในสังคมว่า
สีสันคือภัย สีขาวดำคือความมั่นคง
สีสันทำให้คนมีความคิดมากเกินไป ทำให้วุ่นวายมีแต่ปัญหา
เพื่อความมั่นคงและความสุข รัฐทีรินต้องมีแค่สีขาวและดำเท่านั้น!
แต่มาวิน เด็กหนุ่มช่างสงสัยกลับไม่เชื่อ
มีคำถามผุดขึ้นมามากมาย
ดวงอาทิตย์สีอะไร ทำไมการช่วยเหลือคนเป็นความผิด
ท่านผู้นำมีตัวตนจริงหรือ ขาวดำคือสี
แล้วเกี่ยวอะไรกับความมั่นคง ฯลฯ
มาวินเชื่อว่าโลกนี้ไม่ได้มีแค่สีขาวดำ
แต่ต้องมีดินแดนสีสัน
เขาจึงตัดสินใจหนี เพื่อออกตามหา
ดินแดนที่เชื่อว่ามียูจริง...

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน

ราคา 175 บาท

ISBN 978-616-04-3929-4

9 786160 439294